

Узаврело је на медијској и новинарској сцени Србије. Криза штампаних и осталих медија почела је и код нас. Смањени су тиражи, изгубљено интересовање за оглашавањем. Обистињује се давна истина „мала бара, пуно крокодила“ и почеле су игре за избор највећег. Међутим, проблем није само постати највећи. Главни проблем је што је извештај крај једне епохе која се за неке пребрзо завршава, а другима се чини као гладна година. Обама, Меркелова, Саркози, Бан Кимун, Берлускони, Медведев, Кинези, па и наш председник и премијер ником ништа не могу да гарантују. Моле за стрпљење. Новинари по вокацији то свакако нису.

Виртуелна Србија све више личи на замрзнуте секвенце дигиталне телевизије. Континуиране слике је све мање, много је више замрзнутих квадратића (наших живота) без икаквог смисла. Залеђени грађани посматрају залеђивање свега што им живот значи. Пензије, плате, садашњост, а сигурно и будућност у леду (где је ту сад глобално отопљавање?). Цене, инфлација, страхови и суморне слутње, изневерене наде у сфери наглог глобалног загревања.

Док се Б92 беспштедно обрушава на садашњу владу (где су завршни рачуни за протеклих седам година, како се нерационално троше паре из буџета, пропусти у раду Министарства полиције...), „друга Србија“ зна да јој је стигао свилен гајтан. Сва бука коју жута штампа годинама диже није ништа спрам јасног сигнала власника Б92 да долазе нови ветрови (а богами и кошаве). Све веће присуство свих врста критичара садашње владе, па чак и радикала, говори о новим моментима уређивачке политике ове по глобалистичким стандардима најинформисаније медијске куће у Србији. Једино је мало непријатно гледати новинаре ове куће како не могу баш одмах да заокрену за 180 степени, па се често угризу за језик због стечених навика.

Кад неприкосновени директор јавног сервиса допусти (чега се по дифолту полит-новинари на јавним функцијама највише плаше) Оливери Ковачевић да обични грађани директно погоде збуњене представнике власти (синдикалиста Чанак, порезник и послодавац Илић) и отворе сва питања корупције и разних врста криминала, јасно је да медијска „Мажино“ линија озбиљно попушта. На ударним информативним емисијама

јавног сервиса чују се по владу непожељне информације и то дозвољава грађанима да се објективније информишу. Ово никако не значи да директор више не форсира виртуел-мајсторе европејске провинцијенције. Председник се већ скоро седмично оглашава са свих могућих канала, вапећи за јединством и новом шансом коју треба дати председнику владе Цветковићу и суперекономисти Динкићу. Међутим, како су они остали без идеја, а њихови виртуелни програми без муниције (економске), председник моли грађане и опозицију да им помогну! Да ли ико нормалан може да помаже доказано неспособним управљачима Србије?

Након оваквих сигнала са два медијски најинтересантнија места, треба очекивати да и остали (ако већ нису почели) отворе сезону лова на све оно што су знали, а нису могли (смели) да објаве. Грађанима Србије за утеху остаје да виде све тајне радње којима су доведени у садашњу ситуацију. Прошло је време глобалних виртуелних финансија и просперитета. Прошло је и време виртуелне Србије на добром путу.

Виртуелна Србија коју осмислише на Западу, а изведоше евроунијати и који уз сву могућу медијску, а поготово финансијску подршку, владају Србијом већ десетак година полако се грађанима приказује у свим бојама дугиног спектра, највише у тамносивој и црној. Сазнање да Срби брзо све заборављају вредело је до СЕКЕ (светска економска криза). СЕКА је свом силином подсетила грађане Србије на Динкића, Криштојчиће, Колесаре, Јањушевиће, Неду Бодрум, путара Чумета, Марковића, Чеду „прљаве руке“, Националну штедионицу, српске банке, Сартид, цементаре и остале „успешне“ приватизације.

Тоне соли на све незацељене (новоопорезоване) ране. Брзо ће грађани сазнати да их садашње власти нису због свог незнања и неукости водиле најгорим путем. Свесно лажући и манипулишући информацијама (евроинтеграције, пасоши, Фијат, 1.000 евра за акције зарад продужетка своје власти), начинили су од себе мету на коју ће се сручити политичко незадовољство целе Србије.

А новинари? Ко се први врати на прадедовску земљу да заоре медијску прву бразду, неће бити само уобичајени српски небески орач, већ, богами, сејач здравог семена из кога ће израсти здрава храна Белог анђела.